

— Сетиѣ какво стана. Чакахте ли вие да стане нѣщо въ София?

— Не чакахъ нищо, защото не му намѣрихъ хора. Не съмъ чувалъ да се говори за такова нѣщо. Послѣ Тома бѣше назначенъ на служба и това се замълча.

— Кога бѣше това?

— На 1888 год., мисля.

— Вий тази тайна кому сте я повѣрявали?

— Азъ не съмъ я повѣрявалъ никому. Не съмъ говорилъ нито на Здравкова, нито на Джуджева.

— Принавате ли, че Тома Георгиевъ ви е упътвалъ къмъ престѣпление?

— Азъ не мисляхъ, че е прѣстѣпление, ако човѣкъ каже нѣкому нѣщо, и той не прави въ дѣйствиe нищо, а само знае за това и не казва никому. Мисляхъ, че като не дѣйствувамъ и като си мълча, не правя прѣстѣпление.

Прѣдсѣд.: Подсѣдимий Тома Георгиевъ, вий признавате ли това, което каза Д. П. Стайковъ за вашата срѣща съ него?

— Не съмъ говорилъ такова нѣщо съ него. Виждахъ се съ него въ 1888 г. когато минавахъ прѣзъ Пазарджикъ, но не съмъ му говорилъ за никакво завербованіе на хора. Стана дума само за Здравкова, че е билъ юнакъ и можалъ да се бие.

Прѣдсѣд.: Подсѣд. Ст. Джуджевъ, вий какво има да възразите на показанията на Димитръ П. Стайковъ?

Подсѣд. Ст. Джуджевъ: Не можахъ да чуя показанията.

Прѣдсѣд.: Подсѣд. Стайковъ, кажете какъвъ разговоръ сте имали съ Ст. Джуджева. Повторете пакъ.

(Подсѣд. Д. П. Стайковъ расказа всичко, което расказа по-прѣди за Джуджева).

Прѣдсѣд.: Подсѣд. Джуджевъ, какво има да възразите на тия показания?

Подсѣд. Ст. Джуджевъ: До колкото помня, г-да съдии, не помня да съмъ задължавалъ Д. П. Стайковъ, да търси Здравкова. Помня само, че ми каза, че билъ опозиция той, че може да работи по изборитѣ. Така щото като дойдоха заедно съ Здравкова, Стайковъ ме запозна. Както съмъ говорилъ на Богданъ Величковъ за изборитѣ, така също съмъ говорилъ и на Здравкова по изборитѣ. Да ли бѣше тамъ обвиняеній Д. П. Стайковъ, или не бѣше, дали съмъ говорилъ по изборитѣ прѣдъ публика или не, не могъ да си припомня това, но ми